

Змістовий модуль 1 Тема №3 Народовладдя. Виборчі системи.

Народовладдя в Україні реалізується на основі Конституції через інститути безпосередньої (прямої) чи представницької (виборної) демократії. До інститутів безпосередньої демократії, які забезпечують ухвалення державного рішення прямим волевиявленням народу, відносять: референдум; обговорення проектів нормативних актів; участь у виборах органів державної влади; загальні збори (збір) громадян; звіти депутатів і виконавчих органів перед населенням.

Представницька демократія - це засіб реалізації волі народу через представників, обраних ним до органів влади: насамперед, народних депутатів, Президента, депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, депутатів органів місцевого самоврядування.

Референдум це - форма безпосередньої демократії в процесі якої шляхом голосування народ (загальнодержавний референдум) або певна його частина (місцевий референдум) вирішує найважливіші питання державного та суспільного життя. Референдум і вибори мають загальний метод здійснення голосування, але різняться своїм предметом. Вибори проводяться для визначення особи, яка, на думку більшості виборців, найбільш гідна обіймати виборну посаду. Завданням референдуму є вирішення важливих питань, не пов'язаних із наданням юридичної сили мандатам якихось осіб. Це можуть бути затвердження, зміна чи скасування законів, вирішення проблем територіального устрою в межах держави тощо.

У науковій літературі та в законотворчій практиці поряд із терміном "референдум" інколи застосовується термін "плебісцит". У багатьох випадках їхній зміст рівнозначний. Але між ними вбачають і відмінність, яка полягає в тому, що референдум регламентується нормами конституційного права певної держави і його предметом може бути досить широке коло питань. Підстави й порядок проведення плебісциту, в основному врегульовуються міжнародно-правовими актами, і його предметом у більшості випадків є вирішення територіальних спорів між різними державами.

Види референдумів

Залежно від тих чи тих ознак референдуми поділяються на певні види. Розрізняють імперативний і консультативний, конституційний і законодавчий, обов'язковий і факультативний референдуми.

Імперативний і консультативний референдуми розрізняються за їхніми юридичними наслідками. Рішення, винесене імперативним референдумом, має загальнообов'язкове значення і не потребує ніякого затвердження. Імперативним, наприклад, був референдум 1 грудня 1991 р., під час якого визначалося, бути чи не бути Україні незалежною державою. Результати консультативного референдуму юридичної сили не мають. Його призначення полягає в установленні думки голосуючих щодо певного питання. Ця думка може бути врахована, але не є обов'язковою для вирішення державними органами відповідної проблеми. У деяких країнах консультативний референдум здійснюється під назвою "всенародного обговорення".

Конституційним називається референдум, внаслідок якого змінюється, приймається або відхиляється конституція. Якщо ці питання вирішуються стосовно звичайного закону, то референдум називається законодавчим. Адміністративним референдумом називають той, у процесі якого приймається рішення про зміну території України, а міжнародним - стосовно приєднання до міжнародних договорів, входження у міжнародні організації або виходу з них.

Обов'язковий референдум - це референдум, проведення якого є обов'язковим для вирішення визначених конституцією проблем. Відповідно до ст. 73 Конституції України обов'язковим є всеукраїнський референдум для вирішення питань щодо зміни території України. В інших країнах предметом обов'язкового референдуму визначаються, скажімо, затвердження статутів автономних територій (Іспанія), затвердження Конституції та змін до неї, розв'язання суперечностей між палатами парламенту (Швейцарія) тощо. Якщо ж референдум визначається як один із можливих, але необов'язкових способів вирішення певних питань, то він називається факультативним. Це може стосуватися, приміром, затвердження законів, міжнародних угод.

Попри те, що референдум розглядається як форма виявлення волі народу, світова державно-правова практика свідчить про юридичну і політичну недоцільність вирішення певних питань референдумом. Звідси конституції деяких держав забороняють виносити на референдум певне коло питань. У більшості випадків це стосується законів і рішень, пов'язаних із фінансово-бюджетними проблемами, наданням громадянства, амністіями, помилуваннями та з деяких інших проблем.

Такий підхід має реальні підстави. Якщо уявити, наприклад, ситуацію" в якій проект бюджету відхиляється референдумом, то для розгляду нового його проекту необхідний новий референдум. І це може повторюватися

кількаразово. Крім того, проведення референдуму потребує витрати значних коштів, а організація — певного часу. Отже, зрештою, держава може залишитися без затвердженого бюджету. Конституція України (ст. 74) встановлює, що в нашій державі не допускається проведення референдумів щодо законопроектів із питань податків, бюджету та амністії.

Всеукраїнський референдум може призначатися Верховною Радою або Президентом України, але тільки в межах визначених Конституцією повноважень. Так, Верховна Рада уповноважена призначати всеукраїнський референдум для вирішення питань про зміну території держави. Президент має право призначити його щодо затвердження закону про внесення змін до розділів I, III, XIII Конституції, а також проголошує референдум за народною ініціативою.

Ініціатива щодо проведення референдуму визнається народною, а отже, обов'язковою до втілення в життя, якщо відповідна вимога виходить не менш як від 3 млн громадян України, які мають право голосу. Аби ця ініціатива відображала прагнення народу України, Конституція встановлює, що підписи під вимогою про призначення референдуму повинні бути зібрані не менш як у 2/3 областей і не менш як по 100 тис. підписів у кожній з них. Такий порядок надає певним групам громадян України, що мають право голосу, та різним громадським об'єднанням можливість спробувати реалізувати свої політичні ідеї в разі протидії з боку державних структур завдяки наданню через референдум цим ідеям всенародної підтримки.

Конкретні питання, пов'язані з організацією та проведенням референдуму, регламентуються Законом України "Про всеукраїнський і місцеві референдуми" від 3 липня 1991 р.